

kunde se, at der havde alle Partierne sat deres, om jeg saa maa sige, specielle politiske Kæphest i Krogen og udelukkende set paa Sagen fra et rent fagligt Synspunkt.

Med dette for Øje vil jeg gerne have Lov til endnu at pege paa visse Fortrin, som det forekommer mig Mindretallets Ændringsforslag har. Jeg kan tænke mig, at den højtærede Minister fra sit Synspunkt vilde mene, at en saadan Revision vilde han nødigt have lagt paa sine, henholdsvis sine Efterfølgeres, Skuldre, fordi det var et meget betydeligt Ansvar for Administrationen at bære. Men netop derfor har man ogsaa stillet ham et sagkyndigt Raad ved Siden, et Raad, han paa en vis Maade kan bære Ansvaret sammen med. Jeg siger: paa en vis Maade, for selvfølgelig maa det konstitutionelle Ansvar altid forblive hos Ministeren. Dette er naturligt, og det bør vi efter min Mening ikke komme bort fra. Men hvad man kan kalde det saglige Ansvar i denne Sammenhæng, vil han dog kunne dele med det Raad, vi har stillet ved hans Side. Jeg kunde imidlertid tænke mig, at den højtærede Minister vilde sige: Men netop dette Raads Sammensætning kan bringe mig i den pinligste Forlegenhed. Thi det kan ske, at Sygekassenævnets Medlemmer i Forbindelse med enkelte Rigsdagsmænd danner et Flertal, og Flertallet af Rigsdagsmedlemmerne kommer i Mindretal, og følger jeg saa ikke det raadgivende Udvalg, kommer jeg til at staa som den, der ikke har fulgt upartiske og sagkyndige Mænds gode Raad, og følger jeg ikke Mindretallet, som bestaar af Rigsdagsmænd, kan jeg eventuelt faa Spektakler med Rigsdagen, for saa kan Rigsdagsmændene bebrejde mig, at jeg dog maatte have et tydeligt Indtryk af, hvad der var Rigsdagens Mening, og da det til syvende og sidst kommer an paa, hvad Rigsdagen vil, da den skal bevilge Statstilskuddet, burde jeg have taget særligt Hensyn til dens Medlemmers Mening. Altsaa, den højtærede Minister vil kunne komme i en vanskelig Situation. Men hertil vil jeg bemærke, at saaledes som Mindretalsforslaget nu under nøje Hensyntagen til Flertallets Indvendinger er formuleret, behøver paa ingen som helst Maade den eventuelle Indenrigsminister at komme i en saadan Situation af den yderst simple Grund, at han slet ikke bør lade Afstemningen foregaa. Det er et raadgivende Udvalg i den Forstand, at det ikke skal gøre Indstilling. Der bør ikke være Tale om en Flertalsindstilling og en Mindre-

talsindstilling. Udvalget er en Samling gode Mænd, hvis Mening Ministeren skal høre, han skal selv eller ved sin Departementschef eller den kyndige Repræsentant, som han mener kan være egnet dertil, deltage i Raadslagningerne, han skal sidde blandt disse Mennesker og faa et personligt Indtryk af, hvorledes de ser paa Sagerne, af, hvorledes de mener, at de faktiske Levofodsforhold ligger i den ene Landsdel og i den anden Landsdel, af, hvorledes Udviklingen er foregaaet, han skal have et Indtryk af, hvad deres Erfaring gaar ud paa med Hensyn til Bedømmelsen af en Mands Bemidlethed og Ubemidlethed o. s. v., o. s. v. Han skal altsaa i det hele have en *impression*, om jeg maa bruge dette fremmede Udtryk. Det er det, det kommer an paa, ikke paa, hvad 3, 5 eller 7 mener, det er ikke det rent aritmetiske, der her spørges om, Udvalget er ingen Kommission, der skal afgive Betænkning eller Indstilling. Der staaar nemlig udtrykkeligt, at Bekendtgørelsen skal udarbejdes af Indenrigsministeren efter „Forhandling“ med det raadgivende Udvalg. Han skal ikke have Indstilling. Jeg gentager det, fordi jeg mener, det er saa afgørende vigtigt. Ministeren vil aldrig behøve at komme i den Situation, at noget Menneske faar at vide, hvad Per har sagt og Poul har sagt og Kresten har sagt og Mads har sagt, det er ligegyldigt, det er ikke, hvad den enkelte mener, det kommer an paa, men det er det samlede Indtryk, det kommer an paa, som Indenrigsministeren eller hans Repræsentant faar ved at tale med forstandige, i Sagen interesserede Mænd, der udelukkende, vel at mærke, vil gøre rent saglige Synsmaader gældende. Derfor forekommer det mig, at den højtærede Indenrigsminister ud fra sit Standpunkt meget vel maatte kunne gaa ind paa Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 1.

Med Hensyn til Fordelingen af Statstilskuddet mener jeg, at der mellem anden og tredje Behandling vilde kunne skabes Enighed om Flertallets Opfattelse, hvis den højtærede Regering og Flertallet vilde gøre os den Indrømmelse at acceptere Ændringsforslag Nr. 1 eller i hvert Fald en Løsning af Spørgsmaalet, der faldt temmelig nøje sammen med vort Forslag under Nr. 1. Thi jeg vil endnu en Gang med Styrke betone, at det er en umulig Opgave i dette Øjeblik selv for de finanskyndigste Mænd indenfor den danske Rigsdag at fastslaa Indtægtsbestemmelser, der skal gælde for en Aarrække, fordi ingen